

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 256/09-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť A. S., P., A. V. a J. S., obaja bytom B., zastúpených advokátkou JUDr. E. Ľ., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. S., A. V. a J. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. A. S., A. V. a J. S. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie každému v sume po 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava V povinný vyplatiť i m do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava V j e p o v i n n ý uhradiť A. S., A. V. a J. S. trovy konania spolu v sume 502,93 € (slovom päťstodva eur a deväťdesiattri centov) na účet ich právnej zástupkyne advokátky JUDr. E. L., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 256/09-08 z 2. septembra 2009 prijal na ďalšie konanie sťažnosť A. S., A. V. a J. S. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci vyjadril predseda okresného súdu podaním sp. zn. Spr. 2061/09 z 29. septembra 2009, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Vec napadla na Okresný súd Bratislava V 19. 12. 2003, kde navrhovateľ označil ako odporcov šiestich účastníkov konania. Výzvou zo dňa 6. 2. 2004 bol navrhovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý bol zaplatený 20. 2. 2004. Súd 3. 3. 2004 žiadal zapožičanie dedičského spisu Okresný súd Piešťany. Súdny komisár listom zo dňa 15. 4. 2004 oznámil, že dedičské konanie po poruč. J. S. skončené nie je. Uznesením súdu zo dňa 14. 6. 2004 bolo odporcom uložené, aby sa vyjadrili k návrhu a vyjadrenie bolo doručené súdu 22. 7. 04.

Právny zástupca navrhovateľa podaním zo dňa 26. 7. 2004 zmenil návrh a tento zmenený návrh bol doručovaný odporcom 1. 10. 2004. Súd listom zo dňa 6. 10. 2004 žiadal správu od súdneho komisára a o zapožičanie spisu. Súdny komisár listom zo dňa 26. 10. 2004 oznámil, že spis sa nachádza na Okresnom súde v Piešťanoch. Dňa 5. 11. 2004 bolo doručené súdu vyjadrenie odporcov k zmenenému návrhu. Súd listom zo dňa 23. 11. 2004 žiadal Okresný súd Piešťany o zapožičanie dedičského spisu. Právny zástupca navrhovateľa listom zo dňa 21. 3. 2005 sa vyjadril k vyjadreniu odporcov zo dňa 21. 3. 2005 a v tomto vyjadrení zobral návrh späť voči odporcom v 3, 4, 5 rade a upravil petit voči odporcom v 1, 2 a 6 rade. Súd uznesením zo dňa 29. 11. 2005 zastavil konanie voči odporcom v 3, 4, 5 rade. Sudca vo veci určil pojednávanie na deň 16. 2. 2006, na pojednávanie sa nedostavili odporcovia a pojednávanie bolo odročené na deň 20. 4. 2006.

Podaním právneho zástupcu odporcov zo dňa 1. 2. 2006 bolo žiadané o prerušenie konania, vzhľadom na prebiehajúce konanie na Okresnom súde Bratislava I. Pojednávanie bolo odročené na deň 8. 6. 2006. Na tomto pojednávaní boli vypočutí účastníci konania a pojednávanie bolo odročené na deň 26. 9. 2006 za účelom ďalšieho dokazovania. Pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že zástupca navrhovateľa zaslal súdu písomné vyjadrenie v lehote 30 dní. Ďalší termín pojednávania vo veci bol určený na deň 24. 5. 2007, toto pojednávanie bolo odročené na deň 26. 6. 2007 za účelom vypočutia svedka.

Na tomto pojednávaní bol vypočutý svedok a pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že bude požiadany Okresný súd Bratislava I, aby sa mohlo nahliadnuť do spisov vedených na ich súde pod č. k. 7 C 116/03 a 14 C 147/05.

Ďalší termín pojednávania bol určený na deň 27. 3. 2008, vzhľadom na žiadosť právneho zástupcu odporcov bol zmenený termín na deň 8. 4. 2008. Pojednávanie určené

na deň 8. 4. 2008 bolo odročené na deň 20. 5. 2008, bolo uložené účastníkom konania, aby upresnili žalobný petit a špecifikáciu žalobnej pohľadávky. Právni zástupcovia účastníkov konania úlohu splnili a súd na pojednávaní dňa 20. 5. 2008 pojednávanie odročil na neurčito za účelom znaleckého dokazovania s tým, že právny zástupca účastníkov v lehote do 30 dní oznámia súdu otázky, na ktoré by mal príslušný znalec odpovedať. Právny zástupca odporcov podaním zo dňa 23. 6. 2008 namietal nariadené znalecké dokazovanie, keď vzhľadom na doterajšie dokazovanie nie je potrebné nariad'ovanie, s problémom sa má vysporiadať súd a nie znalec. Právny zástupca navrhovateľa listom z 26. 6. 2008 oznámil otázky, ktoré by mali byť položené znalcovi za účelom znaleckého dokazovania.

Právny zástupca navrhovateľa podaním 7. 5. 2009 žiadal oznámiť, či vo veci bolo nariadené znalecké dokazovanie. Právny zástupca odporcov listom zo dňa 28. 8. 2009 žiadal vo veci nariadiť pojednávanie. Súd vo veci určil pojednávanie na deň 17. 9. 2009, právny zástupca navrhovateľa žiadal zmenu termínu pojednávania z dôvodu dlhodobu plánovanej cesty právneho zástupcu mimo územia Slovenskej republiky a pojednávanie bolo odročené na deň 12. 11. 2009.

Právna zástupkyňa odporcov dňa 23. 6. 2008 podala sťažnosť na prieťahy v konaní vo veci č. k. 12 C 313/03 a sťažnosť bola evidovaná pod Spr. 2050/08. Na sťažnosť právnej zástupkyne bolo predsedom súdu odpovedané 1. 7. 2008.

Podľa môjho názoru ide o komplikovaný spor o čom svedčí aj tá skutočnosť, že sám navrhovateľ nemal ujasnený petit návrhu, dochádzalo k zmenám a podľa môjho názoru je spor aj právne zložitý.

Z vyššie uvedenej chronológie vyplýva, že v podstate vo veci bolo konané plynulé, problém nastal po nariadení znaleckého dokazovania na pojednávaní dňa 20. 5. 2008, keď následne sa zo znaleckého dokazovania upustilo a vo veci bol určený termín pojednávania.

V tejto fáze konania možno hovoriť o prieťahoch v konaní, aj keď poukazujem opätovne na zložitost' sporu ako aj na to, že súbežne bežalo ďalšie konanie na Okresnom súde Bratislava I.“

Rovnaké skutočnosti, ako uviedol okresný súd vo svojom vyjadrení, zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a súdneho spisu, ktorý mu bol predložený k previerke 5. októbra 2009.

Právna zástupkyňa sťažovateľov sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k stanovisku predsedu okresného súdu podaním z 12. októbra 2009, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«Predseda okresného súdu vo vyjadrení z 29. 9. 2009 uznáva prieťahy v konaní po 20. 5. 2008 - kedy mala konajúca sudkyňa bezdôvodne upustiť od nariadeného znaleckého dokazovania - a pred týmto termínom ospravedlňuje neskončenie veci jej zložitou a komplikovanosťou, o čom má svedčiť aj tá skutočnosť, že sám navrhovateľ nemal ujasnený petit návrhu, v dôsledku čoho dochádzalo k jeho zmenám.

S prvou časťou hodnotenia dĺžky konania súhlasíme a zároveň dodávame, že spor sa vedie prieťahovo od samotného začiatku konania, teda od roku 2003, kedy súd „prijal na meritórne konanie a rozhodovanie“ jednak nepresný návrh, ktorý v priebehu sporu navrhovateľ neustále mení a jednak si absolútne neujasní predmet sporu, v dôsledku čoho je doterajšia činnosť súdu nesústredená, chaotická a tým aj zmätočná, čo vedie k doterajšiemu stavu, kedy súd nevie čo má robiť /nariadiť alebo nenariadiť znalecké dokazovanie ?/ a ako má vo veci rozhodnúť, hoci ide o bežnú a dokonca aj rutinnú súdnu agendu, ku ktorej sme mu poskytli dostatok prameňov práva /fotokópie rozhodnutí vyšších súdov, komentárov k dotknutým ustanoveniam našich popredných civilistov a pod./, na podklade ktorých už mal hneď na prvom: a jedinom pojednávaní rozhodnúť vecne.

Zásada hospodárnosti procesu vyjadruje požiadavku, aby ochrana práv bola poskytnutá rýchlo, účinne a bez zbytočných nákladov. Z týchto všetkých požiadaviek kladie „právo na spravodlivý proces“ mimoriadny dôraz na rýchlosť; tento dôraz však vyplýva z nepopierateľného faktu, že súdne konanie často trpí zdĺhavosťou, prieťahmi, oneskorenosťou ap.

Čl. 6 ods. 1 dohovoru preto požaduje, aby bolo rozhodnuté „v primeranej dobe“, čl. 48 ods. 2 ústavy zase ukladá, aby sa tak stalo „bez zbytočných prieťahov“. Rýchly postup v konaní ukladá tiež § 1, § 6, § 100, § 114, § 117 atď. OSP, ktoré konajúca sudkyňa vôbec neberie do úvahy, a to aj napriek našim výslovným procesným žiadostiam.

Z povahy veci je spornému civilnému procesu vlastná zásada prejednávacia, spolu so zásadou dispozičnou a princípom voľného /nie svojvoľného/ hodnotenia dôkazov, ktoré prikazujú súdu viesť konanie tak, aby súd meritórne rozhodol spravidla na prvom pojednávaní /§ 114 ods. 1 OSP/...

Preto sa domnievame, že po posúdení kritérií hodnotenia primeranosti konania bude ústavný súd konštatovať, že doba 6 rokov /zatiaľ a ešte nebolo vyhlásené ani jedno meritórne rozhodnutie/ pre jeden stupeň /OS/ je v rozpore s cit. článkami nášho ústavného poriadku a že priesťahy sú výlučne spôsobené neefektívnou, nekvalitnou či nevhodnou organizáciou práce konajúcou sudkyňou.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priesťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným

spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03, IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní okresného súdu došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa.

Pri vyhodnotení doterajšieho konania vo veci podľa troch označených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ide o nárok žalobcu na zaplatenie peňažnej sumy s prísl. (náhradu nákladov) z titulu vykonania stavebných úprav na nehnuteľnosti vo vlastníctve s'ťažovateľov (z jej zhodnotenia). Predmet konania spočíval v zistení dôvodnosti nároku žalobcu. Spory o takéto nároky nie sú výnimočné a právne zložité a všeobecné súdy majú dostatok skúseností s ich prerokúvaním a rozhodovaním a existuje k nim aj dostatok judikatúry. Ústavný súd po preskúmaní spisu neakceptoval argument okresného súdu, že ide o právne a skutkovo zložitú vec z dôvodu, že „navrhovateľ nemal ujasnený petít návrhu, dochádzalo k zmenám...“.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie s'ťažovateľov ako účastníkov tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že nezistil také okolnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že s'ťažovatelia podstatne prispeli k predĺženiu konania v predmetnej

veci. Podali síce návrh na prerušenie konania, ale okresný súd o ich návrhu nerozhodoval. Okresný súd ani nemal k správaníu sťažovateľov námietky.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03.

Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, a ďalej na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého, len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Súdca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Ústavný súd konštatuje, že v konaní okresného súdu sa vyskytli v určitom období zbytočné prietahy, v určitom období bolo jeho konanie málo efektívne a minulo sa svojmu účinku. Okresný súd síce nariad'oval pojednávania (v období od 16. februára 2006 do 17. septembra 2009 pojednával desaťkrát) a na niektorých pojednávaniach vykonával aj dokazovanie výsluchom účastníkov a svedkov, nerešpektoval však pritom zásadu hospodárnosti konania. Niektoré z nich sa neuskutočnili pre neprítomnosť účastníkov.

Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k neodôvodneným prietahom, vzal ústavný súd do úvahy okolnosti prípadu a zistil, že okresný súd bol nečinný od 1. októbra 2004, keď vyzval účastníkov na vyjadrenie k zmenenému žalobnému návrhu, až do 29. novembra 2005, keď zastavil konanie proti pôvodne žalovaným v treťom až piatom rade (nečinnosť 14 mesiacov), resp. od 26. júna 2006, keď bolo odročené pojednávania na neurčito, až do 20. mája 2008, keď pojednávania odročil z dôvodu vykonania znaleckého dokazovania (nečinnosť takmer 11 mesiacov). O

nesústredenej činnosti okresného súdu svedčí i to, že napriek tomu, že pojednávanie 20. mája 2008 odročil z dôvodu vykonania znaleckého dokazovania, toto znalecké dokazovanie do dňa preskúmania spisu ústavným súdom nenariadil a do dňa prerokovania veci ústavným súdom vo veci právoplatne nerozhodol.

Hoci vo veci nariadil niekoľko pojednávaní (16. február 2006, 24. máj 2007, 27. marec a 8. apríl 2008 a 17. september 2009), odročoval ich pre neprítomnosť účastníkov konania, najmä odporcov, a z ich neúčasti na pojednávaniach nevyvodil žiadne opatrenia a závery, na ktoré bol oprávnený a povinný podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (§ 53 OSP).

V okolnostiach tohto prípadu sa teda konanie okresného súdu zbytočne predlžovalo a aj sám okresný súd vo svojom vyjadrení čiastočne uznal, že sa v konaní vyskytli prieťahy.

Vzhľadom na uvedené dôvody preto ústavný súd vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 313/03 porušil základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 jeho výroku).

Keďže ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 12 C 313/03 konať bez zbytočných prieťahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Z ustanovenia čl. 127 ods. 3 ústavy vyplýva, že ústavný súd môže, avšak nemusí priznať primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia spolu žiadali priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 000 € poukazujúc najmä na celkovú dĺžku konania pred okresným súdom (takmer 6 rokov).

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania, berúc do úvahy aj konkrétne okolnosti prípadu, a súčasný stav v právnej veci vedenej pod sp. zn. 12 C 313/03 ústavný súd dospel k záveru, že priznanie sumy 1 500 €, ktoré je okresný súd povinný uhradiť každému zo sťažovateľov v súlade s výrokom tohto nálezu, je za porušenie označených práv sťažovateľov primeranou satisfakciou podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátkou JUDr. E. L. Sťažovatelia si uplatnili trovy konania v podaní z 12. októbra 2009 v celkovej sume 502,93 €, a to za „*tri úkony právnej pomoci - prevzatie prípadu, napísanie ústavnej sťažnosti a replika na vyjadrenie predsedu súdu - spolu s režijným paušálom a 19 % DPH...*“, ktoré bližšie nešpecifikovali.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Pri výpočte trov konania za tri úkony právnej služby v roku 2009 vychádzal ústavný súd z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v I. polroku 2008, ktorá bola 20 950 Sk, teda 695,41 €, pričom výšku základnej sadzby tarifnej odmeny bolo potrebné v súlade s § 13 ods. 3 vyhlášky znížiť o 20 %, lebo ide o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania zistil, že uplatnená suma nie je vyššia ako suma vypočítaná ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, preto trovy právneho zastúpenia boli priznané v požadovanej sume (bod 4 výroku nálezu).

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2009